

Εἶδος πυραμίδος τετραγώνου, τὴν πρόσωπον γε-
γλυμμένην ἐχούσης καὶ κεκοσμημένην δι' ἀγροίκων
ἀγλαμάτων διαφόρων χρωμάτων, κεῖται ἐπὶ τῆς
θύρας τῆς παγόδας. Ἐπὶ δὲ τῶν δύο στύλων τῶν
σχηματιζόντων τὴν εἰσοδὸν τοῦ οὐδοῦ ὑπάρχει τὸ
ἄγαλμα τοῦ τύρου Νανδίου, ὃν ἀναβαίνει ὁ Σίβας.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπηρετῶν τῆς παγόδας ἀναβαίνει
εἰς ἑκατὸν περίπου, μεταξὺ δὲ τούτων εἴκοσι βαθα-
δέραι πάσης ἡλικίας, πολὺ πεπαιδευμένοι καὶ ἔχου-
σαι διδασκάλους, γινώσκουσαι δὲ καὶ τὴν τελιγγια-
νὴν καὶ τὴν ταμουλικὴν γλῶσσαν, ἅστινας ὁμιλοῦσι
καὶ γράφουσιν εὐκόλως. Τὰ ἄσματα αὐτῶν εἰσὶν ὡς
ἐπὶ τὸ πολὺ γεγραμμένα εἰς τελιγγιανὴν γλῶσσαν
ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς σανσκριτικὴν. Πορεύονται δὲ καὶ
πολλάκις καθ' ἡμέραν εἰς τὴν παγόδαν· ἀλλὰ, ὡς
καὶ οἱ λοιποὶ ὑπηρεταὶ πάντες, δὲν διατρέβουσιν ἐκεῖ
κατοικοῦσαι εἰς ἰδιαιτέρα οἰκήματα κατὰ τοὺς γει-
τνιαζόντας εἰς τὴν παγόδαν δρόμους.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ Τιρουναλάρ τελεῖται τὸν μῆνα Βαϊ-
γάσιν (μάκρον). Διαρκεῖ δὲ δέκα ἡμέρας, ἀλλὰ πολ-
λάκις δὲν τελειοῦται τὴν δεκάτην, διότι ἐλλεῖπει ὁ
ἀναγκαῖος ἀριθμὸς βραχιόνων ὅπως κινηθῇ τὸ ἄρμα.
Τὴν ἕκτην ἄρχεται ἡ λιτανεῖα τοῦ θεοῦ. Κομίζου-
σιν ἀφ' ἑσπέρας τὸν θεὸν Τυαγαράδιαν ἐπὶ τοῦ με-
γάλου ἄρματος καὶ μετὰ μεγάλων ἱεροτελεστιῶν.
Τὸ δὲ ἄρμα αὐτὸ ἔχον ἐξ ὀλοξύλους τροχοὺς ἐξ δα-
κτύλων πάχους ἑκαστον, συγκεκροτημένον ἐκ ξύλων
ἐξωγραφημένων, στέφεται ὑπὸ θόλου κεκαλυμμένου
ὑπὸ παραπετασμάτων πολυχρώμων. Ἐμπροσθεν, ἀντὶ
ὁδηγοῦ, ὑπάρχει εἰδῶλον γεγλυμμένον ἢ μάλλον λε-
λαξευμένον, οὗ τινος ἡ χεὶρ φαίνεται ἐλαύνουσα τέσ-
σαρας ἵππους ὑπερμεγέθεις ἐκ χαρτονίου κρεμαμέ-
νους πρὸ τοῦ ἄρματος. Τοῦτο δὲ κοσμεῖται ὑπὸ γλυ-
πτῶν εἰκόνων, ὑπὸ θεοτήτων εἰς ἀλλακότους θέσεις,
καὶ ζώων ἀληθινῶν ἢ φαντασιωδῶν. Ἐχει δὲ ὕψος
πεντήκοντα περίπου ποδῶν.

Εἰς τετρακισχιλίους περίπου Ἰνδοὺς ὑπολογίζουσι
τὴν δύναμιν τὴν ἀναγκαίαν ὅπως κινηθῇ τὸ ἄρμα.
Τὸ τύμπανον κρούεται καθ' ἅπασαν τὸν Ἀποικίαν ὁ-
πως προσκληθῶσι. Συρρέουσι δὲ κατὰ σωροὺς καὶ
κάθηνται κατὰ γῆς, ἀφ' οὗ λάβωσι παρὰ τοῦ διευ-
θυντοῦ τῆς παγόδας τὸ σύνθημα ἀνάθημα τὸ καλού-
μενον *Kalardzi*, πλησίον χονδρῶν σχοινίων δεδε-
μένων περὶ τὸ ἄρμα καὶ ἐντεινομένων μακρὰν ἐπὶ
τῆς ὁδοῦ. Εἰς ἀποζημίωσιν δὲ διανέμεται αὐτοῖς ἐν
μέτρον ὄρυζιου.

Πλὴν τοῦ μεγάλου ἄρματος ὑπάρχουσιν ἔτι τέσ-
σαρα μικρότερα φέροντα τὰ ἀγάλματα δευτερευου-
σῶν θεοτήτων.

Τὰ ἄρματα κινεῖνται ὑπὸ μακρῶν σειρῶν ἀνθρώ-
πων ἐξευγμένων καὶ προσκολλημένων εἰς τὰ κλώ-
δια. Ἐστραμμένην ἔχοντες τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ ἄρ-

μα ἄρχονται νὰ κινῶσιν αὐτὸ πρὸς τὰ πρόσω βρα-
δύτατα, ἠχούσης τῆς θορυβώδους μουσικῆς τῶν Ἰν-
δικῶν ὀργάνων.

Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς περὶ τὴν παγόδαν
περιλεύσεως τοῦ ἄρματος, τελοῦνται διάφοροι ἱε-
ρουργίαι ἅστινας μακρὸν νὰ ἀπαριθμήσω ἐνταῦθα. Ἡ
ἑορτὴ τελειοῦται δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ
ἄρματος εἰς τὴν παλαιὰν αὐτοῦ θέσιν.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΙΣΤΟΡΙΑ

τῆς

ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(Συν. Ἰδὲ τόμ. ΙΔ', καὶ ΙΕ' Φυλλ. 338, 340—347.)

Ὁ κόμης Ραοὺλ de Chalys εἶχε μείνει ἀπ' αὐτῆς
τῆς νεαρᾶς ἡλικίας κύριος μεγάλης περιουσίας· καὶ
ὅμως κατέβαλε, κινούμενος ὑπὸ ζήλου μαθήσεως
καὶ αἰσθήματος τοῦ καθήκοντος, πολλοὺς κόπους
καὶ ἀγρυπνίας εἰς τὴν ἀνατροφὴν τοῦ νοός του. Δὲν
ἠθέλησε νὰ μείνη ξένος οὐδεμιᾶς γνώσεως τοῦ ἰδίου
αἰῶνος, καὶ εἰς τοσοῦτον μάλιστα περιεργίας ἐφθα-
σεν, ὥστε καὶ ἐπιστημονικὰς σπουδὰς ἐπεχείρησε,
πρὸς τὰς ὁποίας ἄλλως τε οὔτε ἀγάπην οὔτε βροπὴν
εἶχε. Συνεδέθη τὸ κατ' ἀρχὰς πρὸς τὸν Λουδοβίκον
Γάνδρακα, αἰσθανόμενος ἀνάγκην τινὰ νὰ τελειο-
ποιηθῇ εἰς τὰς σπουδὰς ταύτας· ἡ δὲ μεγάλη δει-
νότης τοῦ Γάνδρακος, ὁ καθαρὸς αὐτοῦ βίος καὶ
ὁ ἐνεργὴς χαρακτήρ κατέθελεξαν μὴ κατακυριεύσαν-
τες ὅμως ἐντελῶς αὐτόν· διότι, διαφέρουσαι τὰ μέ-
γιστα κατὰ τε τὸν ὀργανισμὸν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν αἰ-
δύο αὐταὶ ἀνδρικαὶ φύσεις, εἶχον τρόπον τινὰ ἴσον
ὑψος ἀπαγορευόν μὲν τὸν δεσποτισμὸν τῆς μιᾶς ἐπὶ
τὴν ἑτέραν, ἐπιτρέπον δὲ τὴν φιλίαν. Εἰς τοὺς πά-
γους ὅπου διέτριβεν ὁ Λουδοβίκος Γάνδραξ ἡ περιπα-
θὴς ψυχὴ καὶ τὸ ταραχοποιὸν πνεῦμα τοῦ Ραοὺλ
διηκόντιζον, ὡς ὁ ἥλιος κατὰ τοὺς πόλους, θερμό-
τητα καὶ ζῶν ὑφ' ἧς ὁ νέος σοφὸς ἠσθάνετο ἑαυ-
τὸν καταπληττόμενον καὶ ἡδέως ἐξαπτόμενον· ὁ δὲ
Ραοὺλ ἠσθάνετο, τὸ κατ' αὐτόν, χαρὰν παράδοξον
δεχόμενος ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἰδίου φίλου λόγους
εὐκρινεῖς καὶ καταπραΰνοντας τὸν τεταραγμένον
πυρρῶνισμόν του.

Ὁ Ραοὺλ, ἔχων γενικὴν κλίσιν πρὸς τὰς τέχνας,
παρετήρησεν εἰς ἑαυτὸν ἐνωρίς ἰδιαιτέρας διαθέσεις
πρὸς τὴν ζωγραφικὴν· ἐκαλλιέργησε δ' αὐτὰς μετὰ
πάθους καὶ, μετὰ δέκα περίπου ἐτῶν σκοτεινὰς σπου-
δὰς, ἔργα τινὰ σπάνια μὲν ἀλλὰ κάλλιστα ἀνεβί-
βασαν αὐτόν διὰ μιᾶς εἰς τὴν τάξιν τῶν μεγάλων

ζωγράφων. — Τὴν ἐπιούσαν αὐτὴν τῆς ἐπανόδου τοῦ ἐκλείσθη εἰς τὸ ἐργαστήριόν του ἀποφασισμένος νὰ μεταβάλλῃ εἰς πίνακας σελίδας τινὰς τοῦ ἀνατολικοῦ αὐτοῦ λευκώματος, καὶ σκοπεύων πρὸς τούτοις νὰ καταπνίξῃ δι' ἐπιμελοῦς ἐργασίας τοὺς πολυπράγμονας καὶ κακοὺς πειρασμοὺς οἵτινες εἴλκυον αὐτὸν πρὸς τὸ οἶκημα τοῦ δουκὸς τῆς Σώθης. Ἀλλὰ ἂν καὶ δὲν ἐστερεῖτο θελήσεως δὲν ἦτο ὁμοίως ἱκανῶς ἀποφασισμένος νὰ ἔχῃ θέλησιν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ταύτην περίστασιν, ὥστε νὰ ἀρνηθῇ πρόσκλησιν εἰς τὸ γεῦμα σταλεῖσαν αὐτῷ μετὰ τινὰς ἡμέρας ὑπὸ τῆς Κυρίας Γόι-Φεράνδου. Ἰπῆγε λοιπὸν, χαίρων ἐν ταύτῳ διότι ἔδειξε πολλὴν ἀρετὴν καὶ ὅτι εἶχεν ἀρκούσαν δικαιολογίαν ὅπως δείξῃ ὀλιγωτέραν. Εἰς τὸ γεῦμα εὔρε τὴν νέαν δούκισσαν, καὶ προσεβλήθη τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὑπὸ τῶν ἀδιαφόρων καὶ ἐντελῶς ἡσυχῶν τρόπων τῆς ἐξαδέλφης του. Ἐκ τούτου δὲ ἔκρινεν ὅτι εἶχε τὴν καρδίαν καθαρὰν καὶ τὴν ἐπιούσαν ὑπῆγεν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς χήρας δούκισσης ἣτις ἐδέχθη αὐτὸν κάλλιστα· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐξαδέλφη αὐτοῦ Λευκὴ προσεποιήθη ὅτι ἔχασματό ὀπισθεν τοῦ βίπιδιου τῆς ἐν ᾧ αὐτὸς διηγείτο τὰς περιουσίας αὐτοῦ, ἤρχισε νὰ ὀργίζεται κρυφίως ὅτε ἡ νέα βαρωνίς τοῦ Βάλ-Σεναι, τὸ γένος Κλοτίλδη Δεροζαί, εἰσαχθεῖσα εἰς τὴν αἴθουσαν ἔδωκεν ἄλλην ὠθησιν εἰς τὸν βόυν τῶν ἰδεῶν του. — Ἡ δὲ Κλοτίλδη δὲν ὠμίλησε πρὸς αὐτὸν, δὲν τὸν ἐκύτταξε καὶ ἐφάνη μὴ ἀναγνωρίσασα καθόλου τὸν Ραοῦλ, τοῦθ' ὕπερ τοσοῦτω μᾶλλον ἐλύπησεν αὐτὸν καθ' ὅσον κατεπλήχθη ὑπὸ τῆς μεγάλης λάμπσεως τῆς καλλονῆς αὐτῆς. Ἐν τούτοις περὶ τὸ τέλος τῆς ἐπισκέψεως, ἣτις ὑπῆρξε βραχεῖα, ἡ νέα βαρωνίς ἀποταθεῖσα αἴφνης πρὸς τινα γέροντα ἡμίθανῆ σχεδὸν εὐρισκόμενον κατὰ τύχην ἐκεῖ τεθυμμένον εἰς τὴν σκιάν ἐνὸς παραπετάσματος καὶ εἰς τὸν ὅποιον οὐδεὶς ἐφάνετο προσέχων·

— Θεέ μου! κύριε ὑποκόμη, εἶπεν αὐτῷ, δὲν σὰς βλέπω ποτὲ τὴν Δευτέραν! . . . τί σὰς ἔκαμα λοιπὸν; . . . Θὰ ἦσθε τόσο καλὸς ἂν ἤρχεσθε!

Ὁ δὲ ἄγνωστος γέρον ἐφάνη ἐκπληκτος καὶ ἔκυψεν ἀορίστως ὡς τεταριχευμένος νεκρὸς ἀνεγειρόμενος· ἔπειτα εὐθὺς ἡ νέα βαρωνίς, τότε πρῶτον φαινομένη ὅτι παρετήρησε τὸν Ραοῦλ καὶ λαμβάνουσα ὕψος ἀνθρώπου συγκεχυμένου αἴφνης διότι κατανοεῖ τὴν δειχθεῖσαν ἀνεπιτηδεύτητα·

— Θεέ μου! ὑπέλαθε δισταζούσα . . . θὰ εἶμαι βεβαίως εὐτυχιστάτη, κύριε . . . δέχομαι τὴν Δευτέραν τὸ ἐσπέρας . . . Θεέ μου! ἂν δὲν ἀπατώμαι εἴσθε ὁ Κύριος de Chalys;

— Μάλιστα, κυρία.

— Λοιπὸν κύριε, ὁ φίλος καὶ ὁ συγγενὴς τῆς Κυρίας Σώθης δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ προσκληθῇ εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ νὰ εἶναι εὐπρόσδεκτος!

— Κυρία! εἶπεν ὁ Ραοῦλ χαιρετίσας ἐδαφιαίως, καὶ προσέθηκε καθ' ἑαυτὸν καθήσας πάλιν· Πάντοτε ἡ αὐτὴ ἀνεπιτηδεύτης!

Ἐν ᾧ δὲ ἡ Κλοτίλδη διὰ τοῦ ἀνεπιτηδεῖου τούτου τολμήματος ἐπανεφέρει τὰ δίκτυά της ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ αὐτῆς θαυμαστοῦ, ἀστραπὴ ἔλαμψεν εἰς τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς μικρᾶς δούκισσης. Οὐχ ἦττον προέπεμψε τὴν φίλην Κλοτίλδην μέχρι τοῦ προθαλάμου καὶ ἐναγκαλισθεῖσα αὐτὴν τρυφερῶς, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν νέων γυναικῶν·

— Ἀλήθεια, εἶπεν, εὐρίσκω ὅτι ἀσχήμεσε πολὺ, ὁ Πέρσης μου, . . . καὶ σύ;

— ὦ! τόσο ἀσχήμεσε, ἀγαπητή μου, ἀπεκρίθη ἡ Κλοτίλδη, ὥστε μὲ μεγίστην δυσκολίαν τὸν ἀνεγνώρισα.

Ἐν τούτοις ὅτε ὁ Ραοῦλ ἐνόμισε πρέπον νὰ ὑπακούσῃ τὴν ἐπομένην Δευτέραν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς κυρίας Βαλ-Σεναι μόλις εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Κλοτίλδης καὶ εἶδεν εἰσερχομένην τὴν δούκισσαν Λευκὴν, ἣτις ἐφάνετο εἴπερ ποτὲ λαβοῦσα θαλαμπόλον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην αὐτὴν τὴν ἀνάδοχον τῆς Στακτοπητοῦς. Διήλθε δὲ μίαν ὥραν μετὰ τῶν θεατικωτάτων τούτων δύο γυναικῶν, αἵτινες δὲν ἐπαυσαν νὰ ἀντιτοξεύωσι κατ' ἀλλήλων ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ μετὰ πολλῆς χάριτος τὰ βέλη πάντα τὰ περιεχόμενα εἰς τὰς φαρέτραις των, καὶ ἀπεσύρθη ἔχων τὴν γλυκεῖαν πεποίθησιν ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς ἦτο ἀντικείμενον τακτικοῦ ἀγῶνος οὗ τινος ἐμελλε σήμερον ἢ αὔριον ν' ἀπνεύμῃ τὸ βραβεῖον.

Ἄν εἶναι πολὺ εὐκόλον νὰ ὀρίσῃ τις τοὺς λόγους δι' οὓς ἀνὴρ τις ἀρέσκει εἰς τὰς γυναῖκας. Φρόνιμον μάλιστα νομίζομεν ν' ἀφήσωμεν ἐκάστην ἀναγνώστριαν νὰ φαντάζεται κατὰ τὸ δοκοῦν τοὺς χαρακτῆρας, τὴν γλώσσαν καὶ τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἥρωος ἡμῶν, διότι ἐκάστη αὐτῶν ἔχει τὸ ἴδιον αὐτῆς ἰδιαιτὸν, — τὴν μορφήν τοῦ ἀνδρός της, ἐλπίζομεν, — καὶ θὰ ἦναι ἐπίσης ἀνεπιτηδεῖον καὶ ἀδιάκριτον νὰ ταράξωμεν τὴν φαντασίαν αὐτῶν. Λέγομεν ὁμοίως εὐθραδῶς ὅτι ὁ κόμης Ραοῦλ ἦτο ἀνὴρ ἱκανῶς ὑψηλοῦ ἀναστήματος, κομψοῦ καὶ εὐμελοῦς, τὸ ὅποιον εἰς θέσιν καταδεδομένης νοθρότητος ἐκρυπτε τὸ ἐλατήριον καὶ τὴν σφριγῶσαν ἐλαστικότητα τοῦ γένους τῶν γαλῶν, καὶ τὸ ὅποιον παρεῖχεν αὐτῷ εἰς ὑψιστον βαθμὸν ἦθος διακεκριμένον. Ἡ κόμη αὐτοῦ λεπτόθριξ καὶ μαλακὴ, χρῶμα ἔχουσα καστανὸν μετὰ φλεβῶν μελαγχρῶν, ἤρπαιτο ἤδη ἐπὶ τῶν κροτάφων αὐτοῦ. Εἶχε μέτωπον ὠραῖον, σοβαρὸν καὶ ἀξίας λόγου καθαρότητος. Δύο δὲ κάθετοι βυτίδες κεχαραγμέναι μετὰ τῶν ὀφρύων κατεδείκνυσον ἐν τούτοις τὴν συνήθη ἐργασίαν τοῦ νοῦ καὶ τὴν κατ' ἔθος χαλίνωσιν τῆς θελήσεως. Ἡ σχεδὸν καταπληκτικὴ αὐστηρότης τοῦ χαρακτῆρος τούτου

ἐμετριάζετο θελκτικώτατα ὑπὸ τῆς γλυκυτάτης, προσηνεστάτης καὶ μελαγχολικῆς ὀλίγον ἐκφράσεως τῶν ὀφθαλμῶν, καλυπτομένων ὑπὸ μακρῶν γυναικείων βλεφαρίδων. Τοιοῦτόν τινα βλέπων τὸν κόμητα Ραοῦλ καθ' εἰς ἐν ταῖς αἰθούσαις ἀδύνατον ἦτο νὰ μὴ ἐρωτήσῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εὐθύς. Καὶ τὸ ὄνομα δὲ αὐτὸ εἶχε σεμνοπρέπειάν τινα ἀναμιμνήσκον σπανίαν συνένωσιν μεγάλης κοινωνικῆς θέσεως καὶ μεγάλης δεινότητος· ἀλλ' ἡ πρωτίστη ἀξία τοῦ κόμητος παρὰ ταῖς γυναιξὶ ἦτο ὅτι ἐφαίνετο πάντοτε ἔτοιμος νὰ βληθῇ ὑπὸ ἔρωτος πρὸς αὐτάς, καὶ ὅτι ἦτο τῷ ὄντι, διότι, ἔλεγε, δὲν ὑπάρχει γυνή, ἔστω καὶ ἄσχημος, μὴ ἔχουσα ἐφ' ἑαυτῆς, ἂν τὴν παρατηρήσῃ τις μετὰ προσοχῆς, προτέρημά τι διὰ τὸ ὅποιον δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀγαπηθῇ. — Τὸ ἀδιάφορον αὐτοῦ βλέμμα καὶ ἡ ψυχρὰ ὀμίλια ἐζωποροῦντο καὶ ἐπαθίνοντο εὐθύς ὡς ὠμίλει πρὸς τὰς γυναῖκας. Ἐνεποίει δὲ εἰς αὐτάς ταραχὴν ἐνταυτῷ καὶ θάρσος. Ἡσθάνοντο ὅτι τὰς ἠγάπα καὶ τὸν ἠγάπων καὶ αὐταί.

Καίτοι πεπροικισμένος διὰ τῶν ἐπικινδύνων τούτων δώρων ὁ κόμης Ραοῦλ, καὶ εὐθύς ἀπὸ τῶν πρώτων ἐν τῇ κοινωνίᾳ βημάτων δυναθεὶς ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν δύναμιν αὐτῶν, δὲν ἦτο ὅμως καὶ οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἄνθρωπος ἐπιζητῶν τὰς παρὰ ταῖς γυναιξὶν ἐπιτυχίας. Καὶ εἶχε μὲν τὴν φήμην ταύτην, ἀλλὰ τοῦτο διότι ἀπέδιδον εἰς αὐτὸν πάσας τὰς ἐπιτυχίας τῶν ὁποίων ἐκρίνετο ἄξιος· ἀλλὰ προεφυλάχθη ἀπὸ τοῦ ἀθλίου τούτου ἔργου ὑπὸ τοῦ ὕψους τῆς φύσεως αὐτοῦ, τῆς ἀυστηρότητος τοῦ νοῦς καὶ ὑπὸ τινος ὑποστάσεως συνειδήσεως καὶ τιμιότητος διατηρουμένης περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ, ἐλευθερὰ ἄλλως τε πάσης ἀρχῆς καὶ παντὸς χαλινοῦ ἠθικοῦ. Ἡ καρδία αὐτοῦ μαστιχθεῖσα ἀναμφιβόλως ὑπὸ θελλῶν τινῶν δὲν εἶχε ῥυπανθῆ, καὶ ἐπὶ τοῦ χάους τοῦ διεφθαρμένου ἐκείνου πνεύματος τὰ πτερόεντα ὄνειρα τῆς καθαρᾶς νεανικῆς ἡλικίας ὑψοῦντο εἰσέτι ἐνίοτε περιβεβλημένα πᾶσαν τὴν πρωτόπλαστον ἀγνότητα. Κατὰ τὴν περίοδον τοῦ βίου αὐτοῦ καθ' ἣν ἀπαντῶμεν τῷ Ραοῦλ, ἰδιαιτέρον αἰσθημα ἀηδίας ὦθει αὐτὸν ὀλιγώτερον ἢ ποτὲ εἰς ἀναζήτησιν συγκινήσεων ἐρωτικῆς περιπλοκῆς. Ἰπέσχετο μάλιστα εἰς ἑαυτὸν νὰ ζήσῃ εἰς τὸ ἐξῆς ὡς μοναχός, ἐκτὸς ἂν ἐδοκίμαζε πειρασμὸν ὑπερβαίνοντα τὸ κοινὸν μέτρον. Ἀλλὰ δυστυχῶς συνέβη, ὡς συμβαίνει πάντοτε εἰς τοὺς τὰ τοιαῦτα σκεπτομένους, ὅτι ἡ πρώτη ἐλθεῦσα περίστασις ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἔχουσα κυρίως τὸν ἀκαταμάχητον τοῦτον χαρακτῆρα.

Ὁ Ραοῦλ λοιπὸν παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὰ τερπνὰ θέλητρα τῶν δύο τούτων ἀντιπάλων ἐρώτων τῶν χαιρετισάντων τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ· ἐγεύθη δὲ μὴ σπεύδων τὰς θωπείας καὶ εἶδεν ἀναπτυσσομένας τὰς τροπὰς αὐτῶν μετὰ περιεργείας, ἀναβάλλων ὄ-

σον τὸ δυνατόν νὰ περιπλέξῃ τὴν ἰδίαν καρδίαν σφοδρῶς καὶ ὀριστικῶς. Ὁ ἐγκόσμιος βίος τῶν Παρισίων ἐπιτρέπει κάλλιον ἢ πᾶς ἄλλος τὰς εὐχαρίστους ταύτας ἀναβολὰς. Πρὸς τοῦτοις ἠναγκάζετο νὰ προφυλάσσεται, διότι ἐπετρεῖτο πολὺ ὑπὸ τῶν δύο φίλων γυναικῶν, αἵτινες ἀφ' ὅτου τὸ ἀμοιβαῖον αὐτῶν μῖσος ὑπερέβη πᾶν ὄριον δὲν ἀπεχωρίζοντο. Καὶ ἡ μὲν Κλοτίλδη, λέγομεν αὐτὸ πρὸς ἔπαινον, ἠσθάνετο πρὸς τὸν Ραοῦλ ἀληθῆ ἐρωτα, τὸν πρῶτον καθ' ὄλον αὐτῆς τὸν βίον. Μόλις νυμφευθεῖσα τὸν βαρῶνον Βάλ-Σεναι, συνέλαβε κατὰ τοῦ ἀσθενοῦς τούτου νεανίου καταφρόνησιν ἀνέκφραστον. Ἐπὶ ἐν ἡ δύο ἔτη κατεσκότωσε τὴν δραστηριότητα τῆς ἰδίας ψυχῆς διὰ τῆς πρώτης ὀρμῆς τῆς παρισινῆς διαίτης, ἔπειτα ὅμως ἀηδία κατέλαβεν αὐτὴν καὶ ἤρξατο νὰ ὄνειρεύηται διασκεδάσεις ζωηροτέρας καὶ μᾶλλον ἀπασχολούσας· ἀλλ' ἐν ἐλλείψει ἀρχῶν τὸ πνεῦμα αὐτῆς εἶχε πολλὴν καταφρόνησιν καὶ ἡ καρδία ὑπερηφάνειαν. Ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν γυναικῶν αἵτινες δεικνύονται δυσκολώτεροι εἰς τὴν ἐκλογὴν ἐραστοῦ ἢ εἰς τὴν ἐκλογὴν ἀνδρός. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ὁ κόμης Ραοῦλ ἐδείχθη εἰς αὐτὴν μετὰ τῆς ἀληθοῦς τῷ ὄντι ἀξίας, ἣν εἶχε, λαμπρυνομένης καὶ ὑπὸ τοῦ θελγήτρου τῶν ἀναμνήσεων. Ἐμάντευσε κατὰ πρώτην ἀποψιν ὅτι ἡ φίλη αὐτῆς Λευκὴ, καὶ ἤδη ἀντίπαλος εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ κομψοπρεπείας, ἐσκόπει νὰ κρατήσῃ τὸν Ραοῦλ δι' ἑαυτήν, καὶ διὰ τοῦτον ἔτι τὸν λόγον ὠρμησεν ὀλόκληρος εἰς τὸ ἀναμνησθένον πάθος.

Ἡ δὲ δούκισσα Λευκὴ, φύσις γλυκυτέρα καὶ μᾶλλον εὐσυνείδητος, ἤθελεν ἴσως κατανικήσει τὰ ἄλλοτε μὲν ἀθῶα νῦν δ' ἐνοχὰ αἰσθήματα, ἅτινα ἡ ἀφροσύνη τοῦ ἀνδρός καὶ ἡ ἐπάνοδος τοῦ ἐξαδέλφου αὐτῆς ἐξήγειραν πάλιν, ἂν τὰ αἰσθήματα ταῦτα μὴ παρωξύνοντο ὑπὸ τοῦ ἐπιχειρήματος ξένης χειρὸς ἐπὶ τοῦ ἀνδρός ὅστις ὑπῆρξε τὸ ἀγαπητὸν ὄνειρον ὀλοκλήρου τῆς νεότητος αὐτῆς. Οὕτως ἡ νέα ἐκείνη γυνὴ κατέβαινε εἰς τὴν ἄβυσσον, συρομένη ἐνθεν μὲν ὑπὸ ἔρωτος, ἐνθεν δὲ ὑπὸ μίσους.

Ὁ δὲ Ραοῦλ μετὰ πάλιν τοσοῦτον ἄβρας, πλέον ἢ ἄπαξ μετεμελήθη ὅτι ἀφῆκε νὰ πιασθῇ ὑπὸ τῶν πλεγμάτων ἐκείνων ἅτινα ἐστενοχώρουν πολὺ τὸν βίον αὐτοῦ. Ἡ καρδία αὐτοῦ παρὰ πολὺ ἤρεμος ὡστε νὰ μὴ χρησιμεύῃ αὐτῷ εἰς δικαιολογίαν, ἐδίσταζε μετὰ τῶν δύο νέων πολεμιστριῶν· ἀλλ' ὅμως, τοῦτο μὲν ἐκ γενναιοφροσύνης, κατὰ μέγα δὲ μέρος καὶ ὑπὸ φιλαυτίας, ἐκλίνε μᾶλλον πρὸς τὴν Λευκὴν, ἥς ἡ ἐπίμονος ἀγάπη συνεχίνει αὐτὸν, καὶ τῆς ὁποίας ὁ χαρακτῆρ, ἦττον θελλώδης τοῦ τῆς Κλοτίλδης, ἐφαίνετο αὐτῷ ἦττον ἀπειλῶν τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ ἰδίου αὐτοῦ βίου.

Ἡ νέα δούκισσα δὲν ἠπατήθη περὶ τοῦ καθ' ἡμέ-

ραν τρυφερωτέρου και όριστικωτέρου χαρακτήρος τών πρὸς αὐτὴν θεραπειῶν τοῦ ἰδίου ἐξαδέλφου, ἀλλὰ δὲν ἦτο καὶ διὰ τοῦτο εὐτυχεστέρα. Καθ' ὅσον ἠσθάνετο χαρκασομένην καθρωτέραν τὴν ἐπὶ τῆς Κλοτίλδης ἰδίαν ὑπεροχὴν, αἱ μεταμέλειαι τῆς εὐλαβείας αὐτῆς καὶ αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεως ἀνεμίγνυον περισσότεραν πικρίαν εἰς τὸ πάθος αὐτῆς καὶ κρύφια δάκρυα εἰς τοὺς ἰδίους ἀγῶνας. Καὶ ἐδίσταζε μὲν ἐνίοτε καὶ ἐδοκίμαζε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἀπὸ τῆς ἀνθούσης ταύτης κατωφερείας ἧς τινος τὸν τελικὸν βόρβορον διώρα μετ' ἀποστροφῆς λευκίτιδος· ἀλλὰ ἐπάνοδός τις ἐπιθετικὴ, μανιώδης τις ἔφοδος τῆς Κλοτίλδης κατεκρήμιζον πάλιν αὐτὴν εἰς τυφλὴν καὶ ἀπεγνωσμένην ἑαυτῆς λήθην.

Ὡς δὲ πάντες ἤδη ἐμάντευσαν, ἡ δούκισσα μόλις ὀλιγώτερον ἐξηλοτύπει κατὰ τῆς Σιβύλλης. Φυλλολογοῦσά ποτε εἰς τῆς μητρὸς αὐτῆς ἓν ἐκ τῶν λευκωμάτων τοῦ Ραούλ, εἶχε παρατηρήσει τρεῖς ἰχνογραφίας τὰ μέγιστα καταπληξάσας αὐτὴν καθ' ἑαυτὰς καὶ ἔτι μᾶλλον διὰ τὰ σχόλια δι' ὧν ὁ κόμης εἶχε πλουτίσει τὰς εἰκόνας. Ἡ πρώτη τῶν ἰχνογραφῶν τούτων παρίστη, ὑπὸ τὴν σκιάν πυκνοῦ φυλλώματος καὶ παρὰ τὴν ρίζαν βράχου ἐστρωμένου ὑπὸ κληματίδων ἀγρίων, μικρὰν κόρην σπανίας καλλονῆς, θαρραλέως κατέχουσαν θέσιν βασιλίσης καὶ εἰς τὴν χεῖρα ἔχουσαν ῥάβδον ὡς τι σκῆπτρον μαγίσσης. Ὑπὸ τὴν ἰχνογραφίαν ταύτην ὑπῆρχεν ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή· « Πλησίον τῶν βράχων τοῦ *** ἐν Νορμανδίᾳ, τῆ 10ῃ Αὐγούστου 184 . . . Ἡ κυρία Σιβύλλα. » — Ἡ δ' ἐπομένη σελὶς παρίστη τὴν αὐτὴν θέσιν καὶ τὸ αὐτὸ παιδίον, οὗ τινος ὁμοίως τὸ σῶμα καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου ἐδείκνυον ἓνα βαθμὸν ὠριμότητος περισσότερον. Κάτωθι δὲ ἦτο γεγραμμένον· « Ἡ κυρία Σιβύλλα, πέντε ἔτη ὕστερον. » — Τέλος, τρίτη ἰχνογραφία, τετελεσμένη μετ' ἰδιαιτέρας ἐπιμελείας καὶ φέρουσα τὰς ἐξῆς λέξεις ἐπιγεγραμμένας· « Ἡ κυρία Σιβύλλα εἰς ἡλικίαν δεκαοκτῶ ἐτῶν, . . . ἂν δὲν ἀπατώμαι, » παρείχε τὴν λεπτομερῶς μεμελετημένην εἰκόνα νεάνιδος, ἧς τὸ μέτωπον, τὸ βλέμμα, ἡ μορφή ὀλόκληρος θαυμασίως προαισθανθέντα ὑπὸ τοῦ καλλιτέχνου κατὰ τὰς διαδοχικὰς αὐτῶν ἀναπτύξεις, ἦσαν ἡ σχεδὸν ἀκριβῆς εἰκὼν τῆς Σιβύλλης. Ἡ δὲ νέα δούκισσα, κατάπληκτος, ἠσθάνθη τὸ ὄνομα τοῦτο ἐρχόμενον εἰς τὰ χεῖλη αὐτῆς, ἀλλ' αἰφνίδιος τῆς διανοίας ἐργασία ἐκράτησεν αὐτὸ κρεμάμενον ἐπὶ τῶν χειλέων, ἐκείνη δὲ στραφεῖσα πρὸς τὸν ἐξαδέλφον

— Ποία λοιπὸν εἶναι αὐτή; εἶπεν.

— Ἀγνοῶ, ἀπήντησεν ὁ Ραούλ· μία κόρην τὴν ὁποῖαν δύο μόνον λεπτὰ εἶδον ἄλλοτε, καὶ ἡ ὁποία, ἂν ζῆ, θὰ ἦναι ἀξιολάτρευτον πλάσμα. Καὶ διηγήθη εἰς τὴν ἐξαδέλφην του τὴν μετὰ τῆς Σιβύλλης συν-

άντησιν παρὰ τὸν βράχον τῆς Μαγίσσης, καὶ πάσας τὰς λεπτομερείας τοῦ βραχέως αὐτῶν διαλόγου.

— Τὸ ὄνομα τοῦ μικροῦ χωρίου καὶ τῆς πλησιοχώρου ἐπαύλεως μὲ διέφυγε, ἢ μᾶλλον δὲν τὸ ἔμαθον ποτὲ, διότι μόνον διεπέρασα τὴν χώραν ἐκείνην· ἀλλὰ πολλάκις μὲ ἤλθεν ὄρεξις νὰ ἐπανέλθω ἐκεῖ, . . . καὶ ἔπειτα καθημερινὰ περιπλοκαὶ τοῦ βίου, . . . τὸ γελοῖον, . . . ὁ φόβος μήπως εὖρω ἀντὶ θησαυροῦ ἀνθρακας, μὲ ἐμπόδισαν . . . Εἶναι παράδοξον ὅτι ἐξ ὄλων τῶν ἀναμνήσεων τῶν περιοδῶν μου, αὐτὴ μ' ἔμεινε ζωηροτέρα καὶ γλυκυτέρα . . . Ἡ κόρην ἐκείνη εἶχε τὴν ἀληθεῖα κατὰ ἕκτακτον καὶ ὑπερφυσικόν!

Καὶ ἐξηκολούθησεν ἐκτεινόμενος καὶ ἐνθουσιῶν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, μόνον δὲ τότε ἔπαυσεν ὅτε εἶδε τὸ μέτωπον τῆς Λευκῆς καλυπτόμενον ὑπὸ πυκνοῦ νέφους.

Πᾶς τις λοιπὸν κατανοεῖ μετὰ πόσης λεπτότητος προσφυλάξεων καὶ διπλωματίας ἡ νέα δούκισσα ἐσφίσθη ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ν' ἀπωθήσῃ τὴν Σιβύλλαν μακρὰν τῶν βλεμμάτων τοῦ ἐνθουσιῶντος αὐτῆς ἐξαδέλφου. Μόνον τότε ἔστυρεν εἰς τὸ οἴκημα αὐτῆς τὸν Ραούλ ὅτε ἦτο σχεδὸν βεβαία ὅτι ἡ Σιβύλλα δὲν ἤθελεν ἔλθει, καὶ προὔτιμα νὰ βλέπῃ αὐτὸν εἰς τῆς μητρὸς αὐτῆς, τῆς κυρίας Γύτ-Φερρᾶνδου, μεθ' ἧς ἡ κυρία Βέρν δὲν εἶχε σχέσεις. — Ἡ δὲ Κλοτίλδην πάλιν, καὶ τοὶ ἀγνοοῦσα τὸ μυστήριον τὸ ὁποῖον κατὰ τύχην ἀνεκάλυψεν ἡ φίλη αὐτῆς Λευκὴ, μετ' ἴσης ὁμοῦ φροντίδος ἐπαμελείτο νὰ προλάβῃ συνάντησιν τῆς ὁποίας τοὺς κινδύνους ἤρχον νὰ καταδείξωσιν αὐτῇ αἱ χάριτες καὶ τὸ γόητρον τῆς Σιβύλλης. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ραούλ, ἐκτὸς τοῦ ζωγραφικοῦ τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τοῦ συλλόγου, μόνον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς δούκισσης τῆς Σώθης καὶ εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς νέας βαρωνίδος ἐφαίνετο, πιθανὸν ἦτο ὅτι ἡ κυρία Σιβύλλα καὶ ὁ ζωγράφος αὐτῆς ἐπέπρωτο μηδέποτε ν' ἀπαντηθῶσιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὅτε περιστάσις ἐντελῶς ἀπρόοπτος ἤλθε καὶ διέβρῆξε τὴν χωρίζουσαν αὐτοὺς μαγείαν.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 15, 1864.

Τὴν δεκαπενθημερίαν ταύτην δύο σπουδαῖαι πράξεις ἐγένοντο· — Πρώτη ἡ περὶ τύπου συζήτησις ἐν τῇ Συνελεύσει, καθ' ἣν πρῶτον μὲν ἐγένετο τὸ περὶ τύπου ἔκθρον τοῦ Συντάγματος δεκτὸν ὡς εἶχεν ἐν τῷ σχεδίῳ, ἔπειτα δὲ κατὰ τὴν ἐπομένην συνεδρία-